

Karl Labahå har parkert brøytebilen for godt:

— Vegvesenet har vært min familie

— Vegvesenet har vært mitt liv og min familie, sier Karl Labahå i Bugøyfjord. Livet Kalle har levd i vegvesenets tjeneste var nok ofte hardt når Kong Vinter satte inn sine stormtropper mot de som slet for å holde vegene åpne. Men når folk satt fast i uværet eller ambulansen måtte fram, da kunne ikke Kalle annet enn å prøve uansett værforhold.

Nå er Kalle pensjonist og han innrømmer gjerne at det var en hard overgang til et rolig liv uten den vante arbeidsdag. Det går bedre nå når han er blitt vant til det og egentlig så ønsker han ikke de harde tidene tilbake.

I 1947 ble Karl Labahå fast ansatt i Statens vegvesen. Før den tid hadde han et år bak seg i tømmerskogen og en tid hadde han småjobber i vegvesenet. Han var blant annet med på å bygge Neidenbrua, og om den tida kan han fortelle en dramatisk historie:

— For å komme over elva hadde vi en taubane med ei kasse som ble trukket over på vaiere. Vi kunne være 3-4 mann i kassa og det gikk helt bra. Men en dag skulle kokka, Margit Ravna fraktes over. Hun var alene i kassa og plutselig røk en vaiere og hun falt en 6-7 meter ned.

— Ble hun sterkt skadet?

— Neida, lykken var den at det bare var en halvmeter vann da ulykken skjedde. Hun ble våt selvfølgelig, men bare «banntes» og kravlet seg opp igjen. Like før var fire mann blitt fraktet over uten noen problemer, men etter dette fikk vi laget en midlertidig gangbru for å komme oss over. Patenten med kassebana var nok for dårlig.

27

Ikke rare bilen

Men det var lastebilkjøring som skulle bli Kalles hovedarbeid i vegvesenet. Han kjørte først stein med kjelke og trillebår, men i 1951 fikk han sitt førerkort og da ble det større kjøretøyer. Vel, ikke så store til å begynne med akkurat.

— Jeg kjørte en chevrolet, og det ble gruskjøring om sommeren og brøyting om vinteren. Når jeg kjørte meg fast i snøen, så var det å ta av pløgen og trekke den løs med slings. Det var ikke rare bilen, kamerat.

Berget mange fra fjellet

Selv om bilene etterhvert ble bedre, så måtte Kalle tåle mang en støyt og mange harde døgn på fjellet i uvær og blåst. Mange ganger var han med å berge folk fra den sikre død. Folk som hadde kjørt seg fast i uvær og kulde, og som var uten muligheter til å komme seg ned.

selv være med. Det ble en tøff tur og det begynte også å snø tett. Øverli ble mer og mer stille etterhvert, men da vi så lysene fra Austertana begynte han å synge. Sykefrakten kom fram, men da jeg spurte Øverli om vi skulle ta en tur til, svarte han — nå er det stengt for vinteren. Nei, kameraten var nok ikke så begeistret for å kjøre med vinduet åpent for å kunne se i uværet.

Men selv om Kalle er en snill mann og gjerne hjelper folk i nød, så gnistrer det stygt når noen prøver å utnytte ham for mye. Det verste han visste var folk som opplyste at de hadde syke folk med i bilen bare for at brøytesjå-

— Nå kan jeg slappe av og nyte pensjonistlivet, sier Kalle Labahå. Mange kaffekopper har han kookt til færende folk som har søkt hjelp i uvær. Men også nå etter at han har parkert brøytebilen for godt er det en kaffekopp å få hos Kalle.

— En gang var det 16 personer på Gedenje som ikke kom seg videre — både kvinner og barn. Vi hentet mat til dem og fikk omsider fraktet de ned til Tana og i hus. Vi kunne jo ikke bare overlate de til seg selv. Verst synes jeg det var å finne folk som hadde kjørt seg fast eller som ikke kom seg videre, og som ikke hadde skikkelig klær med seg. Den største feilen man kan gjøre når man kjører på fjellet det er å ikke ta med seg nok klær. Du fryser fort ihjel med småsko og uten lue.

Men også brøytebilen kunne kjøre seg fast. Da var det et hardt slit for å komme løs og det gikk ikke an å gi opp.

— Vi kjørte jo aleine mann i bilen og helt uten radiokontakt. Det skal jeg si kamerat, at det var ofte tøfft og hardt arbeid i timevis for å komme løs.

Ambulansen måtte fram

Høyeste prioritet for hjelp over fjellet hadde selvfølgelig ambulanser og syke-transporter. For å hjelpe disse fram måtte de ofte ta sjanser som man ellers ikke ville ha tatt. Best husker han en tur til Kongsfjord for å hente en syke-transport etter at fjellovergangen egentlig skulle vært stengt.

— Det var vegmester Øverli som ga meg beskjed om å kjøre, og han skulle

føren skulle lose dem over fjellet nattetider og i dårlig vær. En gang måtte han også lose en ambulanse til Bugøy-nes hvor det etter mye strev viste seg at pasienten som skulle hentes ikke ville være med.

Men stort sett var Kalle både hjelpsom og var aldri redd for å ta et tak. Timer skrev han bare for kjøring. Ventetid og stell av bilen ble ofte gratisarbeid.

— Jeg hadde bestandig den innstilling at det var viktig og nødvendig at vegen var bra og at folk kunne komme seg fram uten større problemer.

Overgangen fra en aktiv tilværelse i vegvesenet og til et rolig pensjonistliv var ikke så helt enkelt for Kalle, men nå er han blitt vant til det rolige hjemmeliv med ved-saging og annet småpusel hjemme i Bugøyfjord.